

## Arrest

nr. 300 678 van 26 januari 2024  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS  
Louizalaan 523  
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 21 januari 2024 bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend om, met toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen te verzoeken dat de Raad de hiervoor vermelde gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Uit onderzoek van de vingerafdrukken van verzoeker blijkt dat hij reeds op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije had ingediend en op 5 september 2023 in Oostenrijk.

Op 20 september 2023 worden de Bulgaarse instanties verzocht om verzoeker terug te nemen. Op 30 september 2023 stemmen de Bulgaarse instanties in met dit verzoek, onder verwijzing naar artikel 18.1 van de Dublin III-verordening.

Op 5 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Dit is de bestreden beslissing

Op 16 januari 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De verzoekende partij dient op 21 januari 2024 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die bij de Raad is gekend onder het nr. 308 255.

#### *“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:*

*naam: [A.]*

*voornaam: [A.]*

*[...]*

*nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### *REDEN VAN DE BESLISSING :*

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De heer [A.A.], verder de betrokkene, die staatsburger van Syrië verklaart te zijn, diende op 13.09.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij initieel geen reis- of identiteitsdocumenten voor, maar bezorgde onze diensten per mail op datum van 23.09.2023 kopieën van volgende documenten: een identiteitskaart, een rijbewijs, een familieboekje, een militair boekje, een uittreksel van het Syrische strafregister en een “craft ID card”.*

*Zijn vingerafdrukken werden diezelfde dag genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.*

*Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen ten gevolge van het indienen van volgende verzoeken tot internationale bescherming: in Bulgarije op 21.08.2023 en in Oostenrijk op 05.09.2023.*

*Betrokkene werd op 19.09.2023 gehoord door Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met mevrouw [H.S.] (tevens houder van Syrische nationaliteit). Betrokkene gaf aan geen kinderen te hebben en stelde dat zijn echtgenote op het moment van het Dublingehoor nog in Aleppo (Syrië) verbleef. Betrokkene verklaarde verder 3 neven te hebben die momenteel in België zouden verblijven: [A.M.] (°1996), [A.K.] (°2001) en [A.A.] (°2002). Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij Syrië in de loop van juni 2023 verliet en te voet en per wagen naar Turkije reisde, waar hij verklaarde te zijn gebleven tot 12.08.2023. Vervolgens reisde betrokkene verder naar Bulgarije (12.08.2023-30.08.2023), Servië (30.08.2023-02.09.2023), Hongarije (doorreis), Oostenrijk (verblijf van 3 dagen in een*

opvangcentrum) en Duitsland (verblijf van 2 dagen). Vanuit Duitsland nam betrokkene de trein naar België en verklaarde op 11.09.2023 het Rijk te zijn binnengekomen.

De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken moest geven in Bulgarije en Oostenrijk, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de bovengenoemde autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Bulgarije, alsook in Oostenrijk.

Gelet op het feit dat Bulgarije het eerste land was waar betrokkene een verzoek tot internationale bescherming indiende, stuurden onze diensten op 20.09.2023 een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten met de vraag om het verzoek van betrokkene terug te nemen op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Op 30.09.2023 accepteerden zij dit verzoek op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Bulgarije vroeg tevens uitdrukkelijk om 7 dagen voor de eigenlijke overdracht van de betrokkene via de luchthaven van Sofia in kennis gesteld te worden van de details van de transfer.

Wij duiden er tevens op dat onze diensten op 20.09.2023 eenzelfde terugnameverzoek aan de Oostenrijkse instanties richtten, maar dat zij diezelfde dag nog hun verantwoordelijkheid inzake het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene weigerden, aangezien de Bulgaarse instanties op het terugnameverzoek van Oostenrijk -dat op 19.09.2023 werd uitgestuurd-, nog het antwoord schuldig bleven.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende

*behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.*

*Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).*

*Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.*

*Betrokkene stelt dat hij zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld wil zien omdat hij werd aangeraden naar België te komen en omdat hij stelt dat hij kan terugvallen op zijn neven die in België verblijven. Naast zijn neven in België, geeft betrokkene aan niemand anders in Europa te kennen. Hij verklaart hier zijn leven te willen opbouwen door te studeren en te werken. Tegelijkertijd verzet betrokkene zich tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij daar onheus behandeld werd door de lokale instanties. Betrokkene stelt dat hij geslagen werd –en daarvan een blessure overhoudt aan zijn been- en verklaart aldaar opgesloten te zijn geweest voor een periode van 10 dagen alvorens hij in een opvangcentrum verbleef. Betreffende Oostenrijk, verklaart betrokkene dat de behandeling aldaar zeer goed was, maar verzet zich ook tegen een overdracht aan dit land omdat hij verkiest in België te blijven.*

*Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene wil zijn verzoek behandeld zien door de Belgische instanties omdat hij 3 neven heeft die in België verblijven. De personen die aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens kon worden geïdentificeerd verkregen ofwel de Belgische nationaliteit (in 2021; [A.M.]) of het statuut van vluchteling in België (in 2017; [A.K.]) (in 2022; [A.A.]).*

*Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece”).*

*Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.*

*Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.*

*We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn neven niet voorgelegd.*

*Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn neven.*

*We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende neven of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.*

*Het dient onderlijnd te worden dat Bulgarije –net zoals België- lid is van de Europese Unie en dat dit land dus eveneens, sinds de bekrachtiging van het Verdrag van Lissabon in 2009, gebonden is door enerzijds het Verdrag van de Europese Unie (VEU) en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). In casu is het belangrijk om te onderstrepen dat Bulgarije dus tevens de waarden die vervat zitten in artikel 2 van het VEU dienen na te leven. Verder erkennen beide landen ook dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dezelfde juridische waarde kent als bovengenoemde verdragen (art. 6(1) VEU) en dienen daaruit volgend het recht op asiel te vrijwaren zoals dit in artikel 18 van het Handvest is bepaald.*

*Verder stipuleert art. 6(3) VEU dat de grondrechten die voortvloeien het Europees Verdrag tot de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten als algemene beginselen deel uitmaken van het recht van de Unie.*

*Verder benadrukken wij ook dat de slechte behandeling waarvan betrokkene gewag maakt tijdens zijn Dublingehoor in zijn specifieke geval niet verder werd gespecificeerd. Dit gezegd zijnde, wordt verder in deze beslissing de meer algemene situatie van de Bulgaarse procedure tot internationale bescherming in kaart gebracht.*

*De Bulgaarse instanties stemden op 30.09.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.*

*Dit betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek nog hangende is en de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten.*

*De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.*

*De Bulgaarse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale*

*bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.*

*We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.*

*We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).*

*Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71).*

*We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDArapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de*

Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het

hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt



verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 33- 34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

*Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.*

*In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.*

*Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij in goede gezondheid verkeert, maar wel nog last ondervindt van de blessure aan zijn been die hij opliep in Bulgarije. Betrokkene stelt dat hij medische bijstand verzoekt. Zonder afbreuk te willen doen aan de klachten waarvan betrokkene gewag maakt, voert hij geen elementen aan die die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*

*Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.*

*Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.*

*In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).*

*Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Bulgaarse autoriteiten (4)."*

## 2. Voorwerp van de vordering

Ambtshalve onderzoekt de Raad het voorwerp van de thans voorliggende vordering.

De verzoekende partij determineert het voorwerp van haar beroep als zijnde de "het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2023".

De Raad stelt vast dat in hoofde van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, een zogenaamde bijlage 26<sup>quater</sup>. Een bijlage 26<sup>quater</sup> betreft een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening, zijnde een besluit om de verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat (cf. artikel 26.1 van de Dublin II-verordening).

Dit besluit bevat dus een motivering aangaande de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat waarnaar de betrokkene moet worden overgedragen en vormt in zijn geheel de basis voor de overdracht naar de aangeduide lidstaat.

In de thans genomen bijlage 26<sup>quater</sup> wordt vastgesteld dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB van de verzoekende partij en dat deze laatste bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten. Deze beslissing is genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.*

Daarnaast luidt het eveneens relevante artikel 71/3, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als volgt:

*“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26<sup>quater</sup>.”*

Bijgevolg voorziet deze bepaling dat de verwerende partij verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, wanneer zij heeft vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en aan deze verzoeker het verblijf geweigerd wordt. Een bijlage 26<sup>quater</sup> bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

Ondanks het feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat zij zich slechts richt tegen de bevelscomponent die zit vervat in de bijlage 26<sup>quater</sup>, blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat deze veel meer viseren dan alleen de vaststelling: *“De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. [...] Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Bulgaarse autoriteiten.”*

De verzoekende partij gaat immers ook in op de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat ondanks het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije, er niet van kan worden uitgegaan dat Dublinterugkeerders per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en daarop te concluderen dat er geen reden is voor de behandeling van het VIB door de Belgische instanties.

Het artificiële onderscheid dat de verzoekende partij maakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - en waarbij zij uitdrukkelijk stelt slechts het bevel aan te vechten - kan niet verhullen dat haar verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26<sup>quater</sup> van 5 oktober 2023 in zijn geheel te vorderen. De gehele bijlage 26<sup>quater</sup> maakt bijgevolg het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet

De vordering strekt ertoe om de door de verzoekende partij op 5 oktober 2023 aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

Artikel 39/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.*

*[...]*

*Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings of terughoudingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Uit de feiten uiteenzetting is reeds gebleken dat de verzoeker inmiddels, op 16 januari 2024, het voorwerp is geworden van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hij bevindt zich diensgevolge in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, zodat zijn verwijdering imminent is. Ook aan de andere voorwaarden is voldaan.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid niet.

Bijgevolg wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, versneld behandeld.

### 3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze voorwaarden zijn cumulatief.

#### 3.2. Verzoeker voert een enig middel aan:

*“Schending van de wet, in het bijzonder:*

- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (nonrefoulementsbeginse) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 12 (eenheid van gezin), 17 (materiële opvang en gezondheidszorg) en 18 (materiële opvangvoorzieningen), en 19 (gezondheidszorg) van de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);*
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginse.”*

Verzoeker geeft eerst de geschonden geachte bepalingen weer en geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Verder geeft hij de volgende toelichting:

*“De motieven die betrekking hebben op de beslissing tot weigering van verblijf in hetzelfde formulier Bijlage 26Quater zijn vreemd aan de bestreden beslissing die verplicht een eigen specifieke formele motivering dient te hebben (a simili AG CCE 19 december 2013, nr. 116.000; AV RVV 19 december 2013, nr. 115.995; AV RVV 19 december 2013, nr. 115.993) en zijn daarmee irrelevant voor de bestreden beslissing en kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen.*

*De bestreden beslissing schendt, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende*

mishandelingen die leiden tot een schending van het non-refoulementsbegin­sel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken, uitmaken.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de overdracht van verzoekende partij aan de ontvangende lidstaat niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd. Zij steunt daarvoor op het interstatelijk vertrouwensbegin­sel waarbij verwerende partij zich beperkt tot en tevredenstelt met de vaststelling dat het land van ontvangst dezelfde verdragen in het bijzonder het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, heeft ondertekend, alsook andere veronderstellingen, de foutieve lezing van het AIDA-rapport dat zij aan het administratieve dossier toevoegt, en/of foutief aangehaalde feiten.

Bovendien heeft verwerende partij geen reële en geverifieerde kennis door bijvoorbeeld de overdrachten systematisch of steekproefsgewijs op te volgen, en terwijl het AIDA-rapport update juni 2023 (cf. stuk nr. 3A) haar argumentatie tegenspreekt. Het gebrek aan concrete en reële kennis volgt eveneens uit de bewoordingen van de bestreden beslissing: « kan », « doorgaans », « afhankelijk », « de directie van de opvangcentra beslist », « kan », « kan » (stuk nr. 2, p. 5/11), alsook uit de zinssneden die aantonen dat verwerende partij eigenlijk onwetend is: « Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen » (cf. stuk nr. 2, p. 5/11), « Er wordt op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang » (cf. stuk nr. 2, p. 6/11), « Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang hebben tot materiële opvangvoorzieningen. » (cf. stuk nr. 2, p. 6/11) waaruit verwerende partij besluit dat er zich geen problemen voordoen terwijl deze beweringen en conclusie verder in de bestreden beslissing worden tegengesproken door de zinssnede: « In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). » (cf. stuk nr. 2, p.

De ingeroepen motieven zijn intern contradictoir en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Het niet melden of geen melding maken van iets kan niet worden gelijkgesteld met uitgesloten dat wil zeggen dat het zich niet zal voordoen bij verplichte terugkeer van verzoekende partij. Verwerende partij trekt bovendien de factsheet waarop zij zich baseert in twijfel als niet langer actueel (cf. stuk nr. 2, p. 6/11).

De ingeroepen motieven kunnen bijgevolg niet overtuigen en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Om dezelfde redenen ontbreekt tevens een geïndividualiseerde en persoonlijke overweging en beoordeling. Verwerende partij handelde hierdoor onzorgvuldig. Verzoekende partij verklaarde uitdrukkelijk dat zij zich tegen de overdracht naar Bulgarije verzet omdat zij daar: werd geslagen en daarvan verwondingen aan haar been overhield (cf. stuk nr. 2, pp. 3, 4 en 8/11). Zij verklaart eveneens dat de opvang « insalubre » was (cf. stuk nr. 8) wat ook in het AIDA-rapport wordt bevestigd en door verwerende partij niet wordt tegengesproken, integendeel (cf. stuk nr. 2, p. 6/11; cf. infra).

Verzoekende partij verklaarde ook dat het voedsel « mauvaise » was wat ook in het AIDA-rapport wordt bevestigd en door verwerende partij niet wordt tegengesproken, integendeel (cf. stuk nr. 2, p. 6/11; cf. infra). Dit is zeer concreet in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven. Verwerende partij beaamt verder de gewelddadige of disproportionele behandeling en problemen met opvang (« Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport biz. 15) », en « Klachten over kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, biz. 72). », cf. stuk nr. 2, pp. 6 en 7/11) die aansluiten met de verklaringen van verzoekende partij en die zij documenteert (cf. stuk nr. 3A). Evenwel, in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven voldoet de opvang in Bulgarije niet aan de Europeesrechtelijke standaardminimum opvangnormen die aan de Europese Lidstaten door de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 worden opgelegd en die een menswaardige levensstandaard moeten garanderen (considerans 25 en artikel 20, § 5, in fine van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013). De opvangcapaciteit van Bulgarije is theoretisch 5.160 bedden maar bedraagt in de praktijk slechts 3.931 bedden (cf. stuk nr. 3A, p. 14) terwijl reëel in 2022 via de Oost Mediterrane Route 42.831 vluchtelingen en via de Westerse Balkan Route 145.600 vluchtelingen Bulgarije binnenkwamen (cf. stuk nr. 3A, p. 12) bovenop de binnenkomst van 997.344 Oekraïense vluchtelingen waarvan 149.268 in Bulgarije bleven (cf. stuk nr. 3A, p. 12).

Uit het administratief dossier zoals deze in kopie werd meegedeeld staat niet hoe verzoekende partij als Dublin overgedragene kans maakt op één van de 3.932 bedden (cf. stuk nr. 3, p. 82) wanneer hij in de

wachtrij van 188.431 kandidaat asielzoekers die eveneens opvangrecht hebben, terecht komt. Het voormelde AIDA-rapport vermeldt uitdrukkelijk dat Dublin overgedragenen zoals in casu verzoekende partij doordat zij onderdook i.e. doorreisde naar België als volgende asielaanvraag wordt beschouwd en waardoor zij gedurende de ontvankelijkheidsonderzoekperiode van opvang wordt uitgesloten («Subsequent applicants pending an admissibility assessment are excluded (...) from all material conditions (...)», cf. stuk nr. 3A, p. 71).

Dat verwerende partij naar artikel 18(l)b van de Dublin Verordening wijst, heft de voorgaande vaststelling en rechtsgevolgen voor de niet-onmiddellijke opvang of uitsluiting niet op. Het SAR is bovendien registratie- of opvangcentrum. Het is dus mogelijk dat verzoekende partij bij terugkeer wordt geregistreerd maar niet wordt opgevangen. Schending van artikel 18, §§ 1 en 4 van voormelde Opvang-

Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Verwerende partij blijft hierdoor onwetend over opvang en medische verzorging die verzoekende partij kan krijgen bij al dan niet verplichte effectieve terugkeer zoals infra in detail wordt aangetoond. Het voormelde AIDA-rapport vermeldt dat Dublin overgedragenen significante problemen ondervinden in de toegang tot medische verzorging (cf. stuk nr. 3A, pp. 81 en 82) terwijl verzoekende partij aangaf problemen met haar been te hebben (cf. stukken nr. 2, pp. 3, 4 en 8/11, en nr. 8) in tegenstelling tot wat verwerende partij schrijft dat verzoekende partij « in goede gezondheid verkeert » (cf. stuk nr. 2, p. 8/11) .

Daarenboven weet verwerende partij ook dat allé gezondheidszorg zelfs voor de eigen Bulgaarse bevolking volkomen ondermaats is door gebrek aan geneesmiddelen en voorraden of de voorziening ervan die stopt wanneer het geld op is, alsook omdat er niet genoeg dokters zijn (cf. stuk nr. 3, pp. 14, 15, 81). Het risico is reëel dat verzoekende partij niet medisch wordt verzorgd of dat de verzorging wordt onderbroken.

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 17 en 19 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Indien de opvang in natura wordt verstrekt zoals dit voor verzoekende partij het geval was, dan moet de opvang onder meer: (1) ruim en toereikend zijn (artikel 18, § 1 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013), terwijl het ADIArapport update 2023 rapporteert dat het Committee against Torture dit in 2017 en nog steeds eind 2022 ronduit substandaard vindt (cf. stuk nr. 3, pp. 70 en 71), en (2) veilig zijn (artikel 18, § 4 van zelfde Opvang-Richtlijn), terwijl het ADIA-rapport update 2023 rapporteert dat centra in erge mate onveilig zijn (cf. stuk nr. 3, p. 15) en terwijl verwerende partij dit weet omdat zij het voormelde rapport aan het administratief dossier toevoegde en besprak. De verklaringen verzoekende partij komen overeen met het AIDA-rapport update 2023 dat verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegt (cf. stuk nr. 3A) en worden niet door de Eactsheet van april 2023 tegengesproken (cf. stuk nr. 3B). Hieruit volgt dat de verklaringen van verzoekende partij aannemelijk en geloofwaardig zijn.

Verwerende partij dient normaal de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar de ontvangende lidstaat te onderzoeken (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12). Zonder individueel onderzoek of enige uitdrukkelijke garanties weet verwerende partij bijgevolg geenszins wat verzoekende partij te wachten staat en of zij in de ontvangende lidstaat opvang zal krijgen.

De besproken ernstige tekortkomingen maken systeemfouten uit waardoor verwerende partij in casu niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan. Om dezelfde redenen leidt de overdracht van verzoekende partij tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zoals besproken in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd omdat zij in onmenselijke omstandigheden in strijd zijn met de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) terechtkomt.

De bewoordingen « een reëel risico op » en « de te verwachten gevolgen » betekenen dat verzoekende partij geen persoonlijke ervaringen moet aantonen hoewel zij dit zoals aangetoond wel deed maar enkel dat de kans dat het risico voorvalt in voldoende mate bestaat wat zij op gedocumenteerde wijze hiervoor aantoonde. Verwerende partij mag volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, die zij in de bestreden beslissing aanhaalt, verzoekende partij niet aan een andere lidstaat overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten de schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12) hetgeen zij in strijd hiermee met de bestreden beslissing juist wel doet. Het reëel risico op ernstige schade zoals besproken werd door verwerende partij kennelijk niet zorgvuldig onderzocht terwijl zij daartoe positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95) zelfs proprio motu wordt verplicht (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95).

Om voorgaande redenen handelde verwerende partij onzorgvuldig en schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. Om dezelfde redenen kunnen de ingeroepen motieven niet overtuigen en de bestreden beslissing schragen. Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde

*voorhanden die verwerende partij ontslaan van de verplichting tot afdoende motivering. Schending van de motiveringplicht. Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing eveneens het verbod op refoulement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd. Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”*

3.3. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/17, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of op gedwongen wijze, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “*terugkeerhandboek*” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”). In deze zaak ligt een bijlage 26*quater* voor (“*weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*”) waarmee de overdracht van de verzoekende partij wordt beoogd aan Bulgarije, in toepassing van de Dublin III-verordening.

De verzoekende partij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en hij kan zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet beroepen.

In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel “*dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.*”

Verzoeker verwijst naar de opvangvoorzieningen en -omstandigheden in Bulgarije, de behandeling van verzoeken in Bulgarije, de erkenningsgraden en detentie van verzoekers om internationale bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op elk van deze punten heeft geantwoord in de bestreden beslissing.

Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, mrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§ 83-85).



De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – dat overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn, als die er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011 *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijk of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondrepubliek Duitsland*, nr C-163/17, §§ 91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Verzoekers individuele situatie blijkt uit het Dublin-interview, dat op 19 september 2023 van verzoeker werd afgenomen, en waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt. Verzoeker verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat *“hij werd aangeraden naar België te komen en omdat hij stelt dat hij kan terugvallen op zijn neven die in België verblijven. Naast zijn neven in België, geeft betrokkene aan niemand anders in Europa te kennen. Hij verklaart hier zijn leven te willen opbouwen door te studeren en te werken. Tegelijkertijd verzet betrokkene zich tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij daar onheus behandeld werd door de lokale instanties. Betrokkene stelt dat hij geslagen werd en daarvan een blessure overhoudt aan zijn been- en verklaart aldaar opgesloten te zijn geweest voor een periode van 10 dagen alvorens hij in een opvangcentrum verbleef.”*

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde naar aanleiding van vaststellingen en verzoekers verklaringen over zijn passage in Bulgarije het volgende:

*“De Bulgaarse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.*

*We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, “Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update”), dat in het kader van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt*

kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier)."

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie wordt in de beslissing het volgende gesteld:

*"Betrokkene stelt dat hij zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld wil zien omdat hij werd aangeraden naar België te komen en omdat hij stelt dat hij kan terugvallen op zijn neven die in België verblijven. Naast zijn neven in België, geeft betrokkene aan niemand anders in Europa te kennen. Hij verklaart hier zijn leven te willen opbouwen door te studeren en te werken. Tegelijkertijd verzet betrokkene zich tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij daar onheus behandeld werd door de lokale instanties. Betrokkene stelt dat hij geslagen werd en daarvan een blessure overhoudt aan zijn been- en verklaart aldaar opgesloten te zijn geweest voor een periode van 10 dagen alvorens hij in een opvangcentrum verbleef. Betreffende Oostenrijk, verklaart betrokkene dat de behandeling aldaar zeer goed was, maar verzet zich ook tegen een overdracht aan dit land omdat hij verkiest in België te blijven."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de situatie in Bulgarije en heeft hiermee rekening gehouden.

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-Verordening dat als volgt luidt:

*"Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

De betwisting komt erop neer of de algemene situatie in Bulgarije voor Dublinterugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende onderzocht heeft en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een rigoureuus onderzoek heeft gevoerd over en gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije

met inbegrip van Dublinterugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

Meer bepaald blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Bulgarije deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling hoofdzakelijk op het landenrapport voor Bulgarije<sup>1</sup>, 2022, laatste update in maart 2023, zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de *"European Council on Refugees and Exiles"* (ECRE) gecoördineerde project *"Asylum Information Database"* (hierna: het AIDA-rapport). Verzoeker zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije en de mogelijkheid krijgen om asielprocedure verder te zetten in Bulgarije en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen verzoeker niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een grondig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Het is op grond van artikel 3, tweede lid van de Dublinverordening niet mogelijk om de verzoekende partij over te dragen aan Bulgarije, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest.

In het in de bestreden akte aangehaalde arrest "Jawo" van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. De kernpunten van de bestreden akte zijn de volgende:

- de verzoekende partij bevindt zich in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van pushbacks en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije zal worden overgedragen nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord verleenden.

Verzoeker zal naar Bulgarije terugkeren om zijn asielprocedure verder te zetten en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten,

- als Dublinterugkeerder kan hij rekenen op opvang, toegang tot de asielprocedure en medische gezondheidszorg waarover in het algemeen kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden, maar waarbij geen sprake is van systemische disfuncties,
- de verzoekende partij toont niet aan een precair medisch profiel te hebben.

De verwerende partij miskent de pushbacks niet. Dit blijkt uit de volgende passages:

*"Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te*

*worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SARcentrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30)."*

Verzoeker heeft tijdens zijn Dublin-verhoor verklaard dat hij in Bulgarije slecht werd behandeld en hij 10 dagen was opgesloten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben en spitst zich in zijn middel toe op de problematiek aan de Turks-Bulgaarse grens. Deze specifieke problematiek staat echter los van eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije. Het komt aan verzoeker toe om helder toe te lichten waaruit de 'slechte behandeling', die hij daadwerkelijk aan den lijve zou hebben ondervonden, precies bestond. Verzoeker heeft asiel aangevraagd in Bulgarije.

Betreffende de verklaringen van verzoeker dat hij in Bulgarije in een gesloten centrum verbleef, dient te worden opgemerkt dat de vasthouding waarschijnlijk plaatsvond aan de grens in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van verzoeker (gedurende +/- 15 dagen) door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker verwijt de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek en een stereotiepe motivering, maar verzoekers kritiek is evenmin geïndividualiseerd, omdat hij er niet in slaagt de elementen uit de landeninformatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoeker reikt niet eens een minimum aan concrete informatie aan over wat hij precies in Bulgarije zou hebben meegemaakt. Er dient te worden benadrukt, dat de situatie van Dublin-terugkeerders onmogelijk kan worden gelijkgesteld met deze van migranten die zonder binnenkomstdocumenten de Turks-Bulgaarse grens trachten over te steken. Deze laatsten lopen immers een ernstig risico om gewelddadig bejegend te worden, geconfronteerd te worden met pushbacks en ondervinden ernstige moeilijkheden om toegang te krijgen tot de asielprocedure (zie desbetreffend EHRM, *D. t. Bulgarije*, 20 juli 2021, nr. 29447/17). De verklaringen van verzoeker zijn op dit punt te algemeen en er kan niet worden geconcludeerd dat hij effectief slachtoffer zou zijn geweest van excessief politiegeweld of andere onmenselijke of vernederende behandelingen toen hij eerder illegaal vanuit Turkije Bulgarije inreisde. Verzoeker geeft hierover onvoldoende concrete gegevens.

De problemen inzake voedseltekorten die kunnen rijzen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije worden in de bestreden beslissing niet ontkend. De gemachtigde is echter van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat deze problemen als een systeemfout kunnen worden gekwalificeerd, die resulteert in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en die overdracht aan Bulgarije per definitie onmogelijk zou maken. In zijn middel poneert verzoeker dat het een algemeen gekend feit is dat in Bulgarije vluchtelingen geen toegang hebben tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure, maar deze bewering volstaat niet om het intra-communautair en het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Zoals in de bestreden beslissing wordt benadrukt, dient Bulgarije, net als alle andere lidstaten, het *acquis* van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in acht te nemen en kan verzoeker, in geval van tekortkomingen de nodige rechtsmiddelen aanwenden en zich desgevallend richten tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In tegenstelling tot in 2014 heeft de Raad thans geen weet van een appèl van een mensenrechtenorganisatie tot een algemeen moratorium op Dublin-overdrachten naar Bulgarije. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze niet voldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat er een gebrek is aan tolken en juridische bijstand.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verslag van een werkbezoek van de Belgische diensten aan het Bulgaars Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023. Op pagina 6 van dit verslag vinden we onder het rubriek Bijstand van tolken en vertaling het volgende terug: *"Onze gesprekspartners verzekeren ons dat in elk fase bijstand van een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. De wens om bijvoorbeeld enkel te worden gehoord door een vrouwelijke tolk wordt ingewilligd. Indien de vraag een minder frequente taal betreft wordt steeds gezocht naar een tolk. Er bestaat een deontologische code voor tolken."* Wat betreft rechtsbijstand vinden we op pagina 6 van dit verslag het volgende terug: *"Tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming kan een*

*opschortend beroep worden ingesteld bij de regionale Rechtbanken. Het SAR verstrekt informatie aan verzoekers hoe en waar rechtsbijstand kan worden bekomen. (...) Een verzoek om rechtsbijstand wordt behandeld door het Nationaal Bureau voor Rechtsbijstand in het verleden werd dit gefinancierd door AMIF. Het is onduidelijk of dit heden nog zo is. Ngo's speelden en spelen nog steeds een rol in dit proces. Zo ontstond de nog 'Bulgarian Helsinki Committee' in het verleden in voor de vertaling van informatiebrochures in onder meer het Engels, Frans, Arabisch, Pashtoe, Dari e.a."*

Verzoeker betoogt dat asielzoekers niet altijd toegang hebben tot de medische hulp die ze nodig hebben.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing, dat steunt op gezaghebbende bronnen, blijkt dat van zodra een asielzoeker is geregistreerd, hij ook recht op kosteloze verzorging heeft. Na de registratie gebeurt er een medische check-up door een arts. De medicatie die de asielzoekers nodig hebben, wordt gratis verstrekt. De registratie in het ziekenhuis is ook gratis, zolang de registratie als verzoeker gebeurd is.

Verzoeker verwijst naar arresten van de Raad. Precedenten in het Belgisch rechtssysteem hebben geen bindende kracht en elke zaak moet individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie.

Verzoeker maakt ten slotte gewag van *"voortdurende geïnstitutionaliseerde discriminatie en racisme"* jegens migranten en tegen erkende vluchtelingen die van een dergelijke aard zijn dat er sprake is van het bereiken 'van de hardheidsdrempel' van artikel 3 EVRM.

Het is onaanvaardbaar dat vreemdelingen in de brede zin van het woord zowel in Bulgarije als in andere lidstaten kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dit leidt niet tot het besluit dat verzoeker na overdracht per definitie een met artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen, minstens toont hij dit niet aan met een op zijn specifieke situatie betrokken begin van bewijs. Verder maakte verzoeker tijdens zijn gehoor geen gewag van concrete persoonlijke ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij wordt overgedragen, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat niet is voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC